Дома мама підкладає під квочку яєчка. Посидить квочка на яєчках двадцять один день, і з яєчок народжуються курчатка. Жовтенькі, кругленькі, як м’ячики. Бігають за квочкою — за своєю мамою, пискотять:

— Пі-пі-пі...

У колгоспі виводять курчаток не так. Там є інкубатор. Накладуть в інкубатор яєчок, хоч і сто, хоч і п’ятсот, пустять туди тепло, і там через двадцять один день з тих яєчок курчатка народжуються. Такі ж маленькі, такі ж гарненькі,

як м’ячики. Тільки мами-квочки у них немає. Звуть їх просто інкубаторськими.

Отож народився в колгоспному інкубаторі півник Куррр. Був він жвавий, невстрійливий, ніколи не слухав бригадира Христі. Бригадир Христя одвернеться кудись на мить, а півника Курррра вже й близько немає!

— Ой півнику, півнику! — казала йому не раз бригадир Христя. — Добром твої мандри не скінчаться.

— А якось-то буде,— відповідав Куррр.— Лис мене не наздожене, від Вовка втечу.

Та й знову в ліс. І наскочив на Вовка. Побачив півника Сірий — і до нього. Клацнув зубами:

— Ага, піймався?! Ану, побачу, як ти втечеш від мене!

Роззявив Вовк пащу і до півника.

Куррр так і вмер. Видима смерть страшна.

Тим часом Вовк глянув на півника ще раз. А він стоїть перед ним такий бідолашний, такий маленький.

"Небагато з нього наїдку,— подумав Вовк.— Як би його так зробити, щоб замість оцього голопузого пискляти жирну курку з’їсти"?

Поміркував, поміркував і каже півникові:

— Знаєш що, Куррр? Я тебе їсти не буду. Жаль мені тебе. Але мені хотілося б зустрітися і погомоніти з твоєю мамою — товстою Квочкою. Десь гарна вона Курка,— говорив він далі,— коли зуміла народити і виховати такого славного хлопчика, як ти. Приведи її сюди, в гай. Ми тут погуляємо, послухаємо, як Синичка співа, як сюрчать коники. Добре?

Зрадів Куррр, каже:

— Добре. Я її приведу. Почекайте, Вовче, тут. Я побіжу на ферму і одразу ж назад.

І побіг. По дорозі зачепився за бур’янину, мало не впав. Вовк сердито гукнув, бо добре їсти хотілося:

— Та не плентайся, а мерщій біжи. І повертайся з мамою. Чуєш? З мамою, мамою, мамою!

— Та чую,— одкинувши бур’янину, весело відповів півник і помчав. А як уже відбіг далеченько, спинився на горбочку і закричав:

— А в мене мами немає! Я ж — інкубаторський!